

Eines Dags sprach Jesus zu seine Jünger:

Nit dä, dä sich üvverschläät ze sage: Häär! Häär!,

kütt in der Himmel,

ävver all die, die dun, wat minge Vatter em Himmel well.

Et sinner vill, die am Engk für mich sage: Häär! Häär!,

han mer nit in dingem Name wie Prophete der Hals opperrisse,

han mer nit in dingem Name der Düüvel usgedrevve,

han mer nit in dingem Name Wundere gedonn?

Dann wäade ich för die sage: Ich kennen üch nit!

Goht mer fott, ihr Schlawiner und Räächsverdräher!

Wä sich ming Wööd ze Hätze nimmp un deit, wat ich sage,

dä is wie e gewitz Kälche, dat sing Huus op der Fels gebaut hät.

Wie nu e Unwedder kom

und der Wasserflute aanmascheert kome,

wie de Störme tobe däte un et Hus in et Visier nohme,

do dät dem Huus nix passeere;

denn et wor op Fels gebaut.

Wä sich evver ming Wööd nit zo Hätze nimmp un nit deit, wat ich sage,

dä is wie ene dumme Kää, dä sing Huus op Sand baue dät.

Wie no dat Unwedder kom

un de Wasserflute aanmascheert kome,

wie de Störme tobe däte un et Hus in et Visier nohme,

do dät et in sich zosamme krache

un wor total kapodd.

Dat is de Fruhbotschaff für hügg.